

LIVIU ZANFIRESCU

- poet, publicist, epigramist -

Ofițer, poet, publicist, epigramist, membru al Societății Scriitorilor Militari, al Cenaclului Literar „Amurg Sentimental”, al Clubului Epigramiștilor „Cincinat Pavelescu” - București.

Născut la 10 februarie 1946 în București.

A absolvit cursurile liceului militar „Ștefan Cel Mare”, Câmpulung Moldovenesc (1963), Școala Militară Superioară de Ofițeri „Nicolae Bălcescu”, Sibiu (1967), Academia Militară Generală, București (1976) și a fost ofițer activ în cadrul unităților (M.U.) din MAPN (perioada 1967- 1998). În prezent colonel în rezervă.

Debut: reportajul „Jurnal neterminat”, gazeta ostășească „Înainte” (04.07.1970).

A publicat materiale specifice în „Apărarea patriei”, „Înainte”, „Îndrumătorul cultural”, „Observatorul militar”, „Viața armatei”, „Curierul armatei”, ș.a.

A publicat volumele de versuri: „Eterna Clipă” (1998), „Sărut peste zăpezile timpului” (1999), „Nopti Sub Ploaia Iubirii” (2000), „Dor de Altceva” (2004), „Cuvânt Înflorat” (2005), „Muzeul Ninsorilor” (2008), precum și vol. „Catrene cu Ecou de ...Epigramă” (2007). A creat textul „Marșului Cercetașilor Armatei României” (achiziționat de U.C.M.R. în 2009).

Din 2007 este membru al Clubului epigramiștilor „Cincinat Pavelescu” - București.

Referințe despre activitatea sa au semnat Gheorghe Văduva, Nicolae Boghian, Liviu Vișan, Constantin Ardeleanu, Dan Gîju, Constantin Bălăeț.

Este inclus în „Antologia epigramei românești” (2007), în reviste și volume tematice de epigramă, ale diverselor cenacluri (cluburi) din țară.

De asemenea, este nominalizat în „Personalități române și faptele lor”, 1950-2000, Ed. Panficus, Iași, 2009 (vol.XXVIII), precum și în „Dicționarul personalităților din România”, Biografii contemporane, ediția 2010, Ed. Anima, București, 2010.

Liviu Zănefirescu este și rămâne o voce distinctă în corul epigramiștilor, care-și interpretează partitura așa cum găsește de cuviință - cum îi dictează inima și conștiința de om al cetății și de militar, obișnuit să nu dea înapoi mai ales când e vorba de a cuceri noi redute pe frontul creației și afirmării sale. Poetul se dovedește a fi un atent observator al evenimentelor majore care se petrec pe scena vieții.

NICUȘOR CONSTANTINESCU

FATA MORGANA

Iubire prin arome de otavă
Cu sărutare de virgin, suavă
Plus mărturia - forma unui sân

Păstrată prin căpițele de fân

MADRIGAL

Aveai un tatuaj de fân cosit
Îl simt în piscul ce brăzdează marea
Și-n liniștea rodind în liturghii
Cu VIAȚA dinspre a avea, A FI!

ELOGIU

Cu bucle pline, aranjate
Deschide-n versuri epopeea
Cu dragostea-n eternitate
Ne duce veșnicind FEMEIA..

REALITATE

Firească-i tevatura
Că iar n-avem noroc
Mâncarea și cultura
Scumpe foc!

MODESTIE

Idealul la români
A trecut de mult hotarul
Berea (încă din bătrâni)
Și-n natură cu... grătarul!

POST

Pe toți românii îi frământă
Clipe în ceas de sărbătoare
C-un ochi către Lumina Sfântă
Și cu un altul la... mâncare!

DE POVESTE

De Bucureștii de-altă dată
De Centrul Vechi încă mi-e dor
Cu nostalgia romanțată
De-a fi... și „prinț” ... și „cerșetor” ...

CONCLUZIE

Îl mai încearcă un frământ
Când meditează despre viață
Mai mulți amici are-n pământ
Decât la suprafață?!

INDEPENDENȚA
ROMÂNĂ

*Independența
prin Cultură*